

nie. Talán azért is voltak hosszú hallgatásai, amikor legfeljebb képzőművészeti kritikáival találkozhattunk folyóiratok és lapok hasábjain...

Támaszát — különös módon — inkább ott találta meg. A képzőművészetben, és nem az irodalomban. Jól jellemzi ezt egy részlet abból az interjúból, amelyet Petri Ferenc készített vele 1977-ben, s amelyet oly jellemzőnek érzek, hogy búcsúzóra ideiktatom:

„— Képek között élsz.

— Szeretem a szépet. Sok képzőművész barátom van. Hívnak tárlatnyitókra, kritikákat írok a Művészetbe.

— Régebben a Tiszatájban is jelentek meg műkritikáid.

— Diákkoromban hallgattam ilyen előadásokat is. Két évig. Egy festő-szobrász, a csodálatos Schéner Miska, máig az egyik legjobb barátom.

— Az irodalmi életről szélsőségesek a vélemények. Szerinted mire volna szükség, hogy jobban menjenek a dolgok?

— Párbeszédre.

— A dialógus drámai műfaj.

— Gondolod?

— Jó. Akkor drámai is.

— Le kellene ülni egy asztal köré.

— A régi idők irodalmi törzsasztalaira gondolsz?

— Valami olyasfélére. A párbeszéd lehetőségére gondolok, s arra, hogy kezdje el valaki végre, mert ha nem, Don Quijoték maradunk ebben a szegedi provinciában.

(Dér Endre felemeli a tekintetét. A falon Szász Endre képe a lovagról.)”

VARGA DOMOKOS

Szerkesztői asztal

Az írószövetség vendégeként Magyarországon járt Szász János bukaresti magyar író, és Sorin Titel román prózaíró. A vendégek szerkesztőségünkbe is ellátogattak.

Hosszú betegség után elhunyt Gál István irodalomtörténész, lapunknak is megbecsült külső munkatársa. Forrásértékű dokumentumközlésekkel, tanul-

mányokkal és ismertetésekkel rendszeresen szerepelt a Tiszatájban. A harmincas években az Apollo című — kelet-európai tárgyú írásokat gyakran közlő — folyóiratot szerkesztette, ezért is kísérte nagy figyelemmel a Tiszatáj hasonló törekvéseit. A kiváló Babits-filológustól most már hiába várjuk a költő jövő évi centenáriumára megrendelt tanulmányt. Emlékét kegyelettel megőrizzük.